

محترم باشیم

به خودت احساس ارزشمندی داشته باشی، باید به همه احترام بگذاری. احترام گذاشتن را باید از خودت شروع کنی. کسی که به خود بی احترامی کند، به دیگران هم بی احترامی خواهد کرد. احترام را در میان دوستان خودت تمرین کن. معمولاً گروه دوستانی که با هم صمیمی می شوند، و به اصطلاح با هم خودمانی می شوند، رفتار و گفتارشان تا حدودی از جنبه احترام به خود و دیگران خارج می شود. شوخی ها و دست انداختن ها در این جمع های صمیمی بیشتر دیده می شود. لازم نیست برای این که آدم با ارزشی باشی، شوخی و خنده و شادی را کنار بگذاری، اما لازم است که در هنگام

هستیم و بعضی را نیز نمی شناسیم. اما هر روزه به شکل های متفاوت آن ها را می بینیم؛ مثل افرادی که در یک اتوبوس سوار شده ایم. ممکن است با عده ای که نمی شناسیم گفت و گویی نداشته باشیم، اما لاقلاً ممکن است یک نفر در خیابان پیدا شود که نشانی جایی را از ما بپرسد.

یکی از کارهایی که ما برای احساس ارزشمندی و کسی شدن انجام می دهیم، برقراری رابطه احترام آمیز با دیگران است. انسان هایی که در رفتار و گفتار خود احترام خود و دیگران را حفظ می کنند، از ارزش بالاتری نسبت به کسانی که در این زمینه قیدی ندارند، برخوردارند. اگر بخواهی نسبت

زندگی ما در اجتماع اتفاق می افتد. به عنوان دانش آموز، هر روز با هم کلاسی ها، معلمان و مسئولان مدرسه ارتباط داریم. به عنوان شهروند هر روز با فروشندگان متفاوت، راننده تاکسی، راننده اتوبوس و نیز شهروندانی که آن ها را نمی شناسیم، در ارتباط هستیم، با دوستان و اعضای خانواده خود زندگی می کنیم و نیز ممکن است در شبکه های اجتماعی اینترنت نیز عضو باشیم.

زندگی ما را واداشته است که با دیگران اتصال و ارتباط داشته باشیم. این ارتباط در شکل های گوناگون ظاهر می شود. با کسانی از اعضای اجتماعان صمیمی تریم، با بعضی فقط آشنا

نداشته باشد. این حق اوست که نتواند با شما برای تفریح بیاید. نباید روی آمدن او با فشاری کنیم. ممکن است دوست ما کتاب یا ترانه‌ای را که ما دوست داریم، دوست نداشته باشد. رعایت احترام به سلیقه او بر ما لازم است. درباره احترام به بزرگ‌ترها، خودت بهتر از من می‌دانی و من در این باره چیزی نمی‌گویم. از این‌ها گذشته، بزرگان دین ما حتی به دشمنان خود نیز بی‌احترامی نمی‌کردند. وقتی با دیگران با احترام حرف بزنیم و با احترام رفتار کنیم، دیگران هم با ما با احترام رفتار خواهند کرد. احساس محترم بودن این‌گونه در ما شکل می‌گیرد.

کینه‌ها و کدورت‌ها پدید می‌آیند. اگر با تمرین و فکر کردن به فواید احترام گذاشتن به دیگران توانسته باشی در میان دوستان به آدم محترمی تبدیل شوی، لبخند خودش به سراغت می‌آید. ممکن است به دلیلی غمگین باشی. در این مواقع باید کمتر به میان جمع بروی و اگر هم رفتی، از قبل باید خودت را آماده کنی که غمت را به رخ دیگران نکشی. می‌دانی که هر کسی حقوقی دارد. مطمئنم که چیزهای زیادی درباره حقوق شهروندی شنیده‌ای. همه ما باید به حق یکدیگر احترام بگذاریم. ممکن است قرار باشد برای تفریح با دوستانمان جایی برویم، ولی یکی از دوستان ما آمادگی آمدن

شوخی، از دایره احترام خارج نشوی. حرف‌های زشت به زبان نیاوری و از رفتارهای جسمانی مثل هل دادن، با دست محکم به پشت دوستان زدن و این قبیل کارها خودداری کنی. به هر جمعی که وارد می‌شوی، اول از همه سلام کنی. نباید در جمع‌هایی که افرادی با سن پایین‌تر از تو هستند، فکر کنی که آن‌ها باید به تو سلام بدهند. لبخند یکی از لوازم احترام است. باید همیشه لبخند بر لب داشته باشی. اما لبخند مصنوعی به درد نمی‌خورد. کسی می‌تواند لبخند واقعی بزند که از درون شاد باشد. بیشتر ناشادی‌هایی که باعث رفتارهای بد می‌شوند، از

